

Sygn. akt III AUz 38/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka-Szkibiel (spr.) SSO del. Beata Górka

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy I. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 kwietnia 2015 r. sygn. akt VII U 505/15

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. nie obciążać ubezpieczonej kosztami postępowania zażaleniowego.

SSO del. Beata Górka SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka-Szkibiel

Sygn. akt III AUz 38/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie. W uzasadnieniu podał, że orzeczeniem z dnia 16 stycznia 2015 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w okresie od 23 września 2014 roku do 31 stycznia 2016 roku. Orzeczenie to, w którym ubezpieczona została poprawnie pouczone o terminie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej ZUS właściwej ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawczyni, zostało odebrane osobiście przez ubezpieczoną. Ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Sąd wskazał, że decyzją z dnia 5 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 19 grudnia 2014 roku, odmówił ubezpieczonej prawa

do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni podnosząc, iż w postępowaniu przed organem rentowym błędnie ustalono, iż nie spełnia przesłanek do przyznania jej prawa do renty.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Zdaniem Sądu w niniejszym postępowaniu znajduje zastosowanie cytowany art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. gdyż ubezpieczona kwestionuje w odwołaniu prawidłowość orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

Jak wynika z powołanego przepisu, warunkiem dla merytorycznej oceny odwołania od decyzji organu rentowego jest wyczerpanie przez ubezpieczonego istniejącej drogi odwoławczej od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Tymczasem w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

Sąd na marginesie wskazał, że zgodnie z art. 14 ust. 2c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Wobec powyższego ubezpieczona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu wraz ze sprzeciwem do organu rentowego, odpowiednio go uzasadniając.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła ubezpieczona podnosząc, że jest chora, codziennie przyjmuje leki, po których nie może podjąć pracy. Wniosła o ponowne rozpatrzenie prawa do renty. Po ustaniu okresów pracy t.j. 2001 roku stan zdrowia uległ pogorszeniu, leczyła się w poradni specjalistycznej, potem w szpitalu na oddziale (...), gdzie po 8 tygodniach otrzymała orzeczenie o stanie zdrowia.

Organ rentowy w odpowiedzi na zażalenie wniósł o:

1/ oddalenie zażalenia w całości,

2/ zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych:

W uzasadnieniu podniósł, że Sąd I instancji słusznie stwierdził, że warunkiem dla merytorycznej oceny odwołania od decyzji ZUS jest wyczerpanie na etapie przedsądowym dwuinstancyjnego trybu orzeczniczego, czego skarżąca nie dopełniła. Zasadnym zatem było zastosowanie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., w treści którego ustawodawca wprowadził czasową niedopuszczalność drogi sądowej w sprawach, w których przesłanką przyznania świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest stwierdzenie niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji ubezpieczonego, lecz nie nastąpiło w nich wyczerpanie toku instancji w postępowaniu orzeczniczym przed lekarzem orzecznikiem i komisją lekarską. W powyższej kategorii spraw sąd odrzuca odwołanie, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej, zaś odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Z akt sprawy niebicie wynika, że ubezpieczona nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16.01.2015r., a ponadto zarzuty odwołania skarżącej dotyczą wyłącznie kwestii związanych z jej stanem zdrowia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonej okazało się nieuzasadnione

SSO del. Beata Górńska SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka-Szkibiel